

ΙΤΑΛΙΔΑ

Ἄν ή Ἰταλία εἶναι μιά μπότα,
Τότε βρίσκεται στό πόδι σου.
Ἐνα κομψό παπούτσι.
Ἀναγεννησιακές κυρίες,
Θρῆσκες κι ἀλλιῶς,
χαμογελᾶνε μέ τό πρόσωπό σου.
Τό χέρι σου δέν ζεχνᾶ κάποια χειρονομία.
Τό στόμα σου ἀγγίζει τόν ὠκεανό—
ἀποκάτω: αἰλάνες συντριμμένων δστράκων,
σύν τά καινούρια.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΑ ΔΥΤΙΚΑ

Ἀκριβέ _____
Ο ἄνεμος γεμίζει τό γραμματοκιβώτιο
ἀπό τότε πού ἔφυγες
καὶ τ' ἀτσάλινα πουλιά τερετίζουν
ἔξω στά δέντρα.
Τό σπίτι μου τυλίγει τά χέρια του γύρω ἀπ' τόν έαυτό του
καὶ τρέμει
ἀκόμη κι ἂν ή ἄνοιξη εἶναι ἀκριβῶς γύρω ἀπ' τή γωνιά.

Πόσον καιρό είσαι μακριά; Ποντίκια
ζοῦν μέσα στά δόντια μου. Τό κόκαλο τοῦ χεριοῦ μου
σχηματίζει ἔνα πουλί, σάν ἔτοιμο νά πετάξει μακριά.
Αὔριο θά ρωτήσω τά βιολιά
πού φυτρώνουν στόν κήπο μου
ἄν ἔχουν ἀκούσει, ή οί χορδές τους, γιά σένα.
Πᾶς μπορώ νά δέσω τό παρελθόν σ' ἔνα δεμάτι;
Μοιάζει μέ ποταμό πλημμυρισμένον.
Δέν ἔχουμε ἀλλη ἐκλογή στά αινίγματα
ἀπ' τό ν' ἀκούμε τίς μέλισσες τό καλοκαίρι;

Σοῦ γράφω χωρίς διεύθυνση.
Δέ θά μπορούσεις ν' ἀπαντήσεις – δέν ἔχεις τ' ὅνομά μου.
Ο ἥχος τοῦ καθετί εἶναι φλυαρία.
Η φωνή μου ἀλλαξε μέ τόν καιρό
σέ μιάν ἀλλη ταχύτητα.

Diane Wakoski

